

TÖRTÉNET

AZ ÚR ÍTÉLETÉRŐL és IRGALMÁRÓL

A PARADICSOMBAN, ÁDÁM és ÉVA BŰNBEESESE UTÁN

Valamikor régen a kezembe került egy írás arról, hogy hogyan látta egy érzékeny lélek a Paradicsomban elkövetett bűn utáni pillanatokat...

A régies nyelvezetet – amely valószínűleg fordítás is – kissé átformálva tettem élvezhetőbbé a történet leírásában, de ugyanakkor ügyeltem arra is, hogy az eredeti mondanivalót és annak szépségét el ne rontsam. Isten Irgalmáról szóló kedves és tanulságos történet az egész ifjúságnak, amely lehetne akár „mese” is, de mint minden mesében, ebben is van igazság...

Tehát a történet így szól:

Miután Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, „megnyílt a szemük”, de nem csak a jó és szép, nem csak az üdvösséget hozó dolgokra.

Olyan gondolatok és érzések lepték meg őket, amelyeket nem ismertek, és nem tudtak kezelni sem. Másképp kezdték látni a világot és egymást, mint eddig...

Az engedetlenségből leszakított tiltott gyümölcs okozta ezt a „másságot”, és ahogy az eddig idegen látásmód meglepte őket, rögtön érezték szívükben, hogy engedetlenségükkel nagy bűnt követtek el!...

Éva szívét nagyon nagy bánat lepte el, mélyen szégyenkezett önmagán, és Ádám is erős bánatba esett... Eddig kéz a kézben járkáltak a sok csodával megteremtett Paradicsomban. Élvezték a napfényt, az illatos virágokat, játszottak az állatokkal, de most ezeket észre sem vették, szívükben érezték, hogy baj, nagy baj történt...

Bánatában Ádám egy barlangban bújt el, és ott igaz fájdalomkönyeket sírt. Éva pedig egy csipkebokor mögé rejtőzött, és ott a csábítás bűnén igen nagyon ő is könnyesen szomorkodott.

És az Örök Szeretet az Ő Mindentudó Hatalmával látta mindezt, Isteni Szeméből fényes fájdalomköny gördült végig Atyai Arcán. Az Isteni Hatalomnak Könyörületessége azonban – mely a Mindenható Szívében lakozik – az „Igazságos Erő Kezét” a „Mindent Megvilágító Szem” elől eltávolította (= az Isteni Irgalom „lefogta” az Isteni Hatalom kezét. - szerk. megj.), és a Kegyelem Világossága csendesén behatolt a barlangba, ahol Ádám könnyezett, és odahatolt a csipkebokor mögé, ahol Éva szomorkodott.

És látta Isten, hogy gyermekei mélységes bánattal valódi, igaz könnyeket sírnak, és Mindenhatóságában a jövőbe nézve „Megmentési Tervet” indított...

E Terv azonban a bűnt elkövető Összülők előtt ismeretlen maradt, Isten Türelme csak az „Idők idejének” közeledtére szánta napvilágra hozni e tervrészletet. Felfedezése és mondanivalójának megértése csak akkor történhetett meg, amikor az emberiség elindul a szellemi növekedés útján, és rácsodálkozik a Mindenható Isten Gondoskodó Szándékára.

„Ádám könnyei a Föld kebelében megőriztettek, és Tuminnak neveztettek,... azaz köveknek, amelyekből ... Isten Világossága sugárzik ki. E kövek a Szeretet Világossága által keményedtek meg, hasonlóan Ádám igaz bűnbánatához, és maradandó emlékül – későbbi korokra – a megvilágosító Bölcsességnek.”
Majd e kövek „mintegy szétszórtak” az egész Föld felett, vigasztaló jelül a jövőendő Újjászületésnek, hogy Ádámot ismét e könnyekhez hasonlóvá tegye.”

Erről a Teremtő az Ő Szívében azonnal és titkosan rendelkezett.

Atyai Szíve előre nézett, és olyannak „látta Ádámot, mint aki egy idő után képessé válik arra, hogy az Irgalom Kegyelemtengeréből Isten Világosságát megismerje, ... és végül ezáltal eléggé erőssé válik arra, hogy a világi kísértések minden keménységének ellenálljon.”

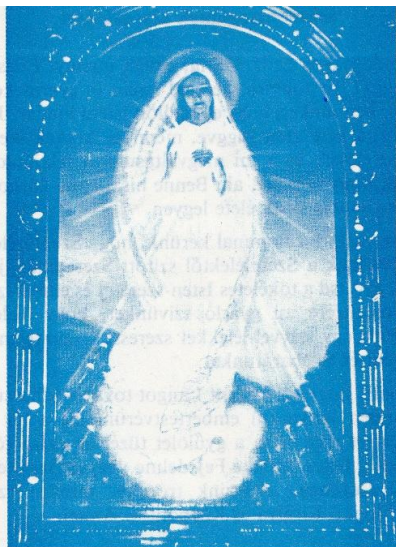
„És a szomorkodó Éva könnyei a földben, a csipkebokor mögött őriztettek meg, és megfestették azt hasonló színűre, mint amilyen az ő szégyenpírja volt, melyet a szeretettel való visszaélés festett az arcára.

És az örök Szeretet látta, hogy Éva könnyeinek mindegyike Ádám előtt igaz volt, így az Örök Szeretet melege e könnyeket kövecskékké keményítette, és Urimnak nevezte el, jelképekül Éva igaz bánatának.

Ugyanakkor az Örök Szeretet Királyának is kibuggyant szeméből egy utolsó, hatalmas könnycsepp, amin a Szívárvány minden színe megmutatta magát. ...

Mindeközben Éva tovább siratta bűnét, és az őt védő csipkebokorra esett egy bánatos könnycsepp, amely az elveszett ártatlanság könnye volt, és – mint ahogy az az előzőekben is megjegyzésre került – a bokornak különben fehér virágját megfestette, és egy környezetben a virágok pirosak lettek Éva elveszett ártatlanságának jelül. De mivel e könnyek, melyek az Úr Szemében igaznak találtak – a későbbi korok számára – hűségesen megőrizték az Örök Szeretettől vett áldásukat, az idők minden viharával szemben...”

És szólt az Úr:

»Én, a Hajnal Szép Sugara,
megvakítom a Sántát!«

A Szűzanya szavai: 1963. máj. 19. - A »SZERETETLÁNG-Uzenet«-ből

„Egy könnycseppemet e bokornak Éva két piros virágja között, egy még fehér virágjára akarom hullatni, hogy abból virágozzék ki egykoron egy tiszta nő, egy szép Hajnalcsillag, aki a kígyó fejét eltiporja. És a kígyó az ő sarka után kapdos ugyan, de mérge nem fog neki ártani, mert belőle származik majd Az, Aki Maga a Szeretet, azaz Jézus, a Föld minden jóindulatú népének megmentésére, és az örök ítéletére a kígyó minden gyermekének.”

„E könny számotokra és utódaitok számára egykoron szép hajnalcsillagként fog felragyogni, amely meg fogja világítani a Föld minden népét. És e Világosság „az idők idejében” felfedi titkát, és az akkori nemzedékek a ti, a bűntöket őszinte bánattal megbánó, szomorkodó és elhagyott lábnyomokra rátalálva, bűnbánó lépéseitekbe fognak lépni.

De mielőtt ez bekövetkezne, előbb még a Szeretet le fogja mosni a Földről a bűn bűzös iszapját, és meg fogja az igaz bűnbánókat tisztítani a bánat és szomorkodás könnycseppjeitől, és a kígyó minden szennyétől!”

(E gondolatok mindkét bekezdésében egyszerre szólnak a 2000 évvel ezelőtti Szűz Máriáról, Jézus, a Megváltó Anyjáról, és ugyanakkor a mai korok sántátipró Asszonyáról, mint a „Hajnal Szép Sugaráról”. - szerk. megj.)

Eddig tartott a történet, amelyet valamikor az 1900-as évek elején jegyeztek le. Gondolhatnánk, hogy szép mese, de valami érdekesség azonban van benne, ami egy fokkal magasabb kategóriába sorolja a történetet.

Az 1900-as évek második felében Erzsébet asszonnak, a Szeretetláng írónak úgy mutatkozik be a Szűzanya, mint a „Hajnal Szép Sugara”!*

Az 1900-as évek végén ugyanis egy konferencián arról számoltak be a tudósok – akikről nem feltételezhető, hogy ezt a történetet ismerik –, hogy felfedezték az emberi agyban, pontosabban a tobozmirigyben két olyan kristályszerkezetet, amit Tuminnak és Urimnak hívnak, és azt gondolják róla a tudósok, hogy ezek az emberi emlékezetért felelős kristályok.**

Ebben az esetben a történet és a tudomány itt, ezen a ponton összeér, mintegy kihangsúlyozva ezzel Isten előrelátó, gondoskodó Szeretetének Irgalmát.

2017-03-02.

Szeretettel: M.G.Mária

*Erzsébet asszony egyszerű édesanyaként nem valószínű, hogy ismerte ezt a külföldön íródott történetet, írásaiban semmiféle erre utaló jel nem jelenik meg.

**A kristályok valószínűleg korábban is ismertek voltak, a felfedezés komolyságát az adja, hogy ezt az emberi agyban is megtalálták! Én – e sorok írója – nem vagyok ilyen téren tudományos szakember, és nem tudom, azóta hová fejlődtek a további kutatások, de emlékszem, hogy ez akkor nagy horderejű hírek számított, olyannyira, hogy a nagyközönség előtt is feltárták.